Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 193 274 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 181 650 van 1 februari 2017 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 7 februari 2017.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BEHEYDT, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 11 augustus 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 1 februari 2012 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 146 072 van 22 mei 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.2. Op 4 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 31 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 5 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"*(…)*
Bevel om het grondgebied te verlaten
(…)
Aan de Heer, die verklaart te heten[(1)]:
(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[(2)], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
■ *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
1° Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
■ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*
4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 11.08.2011 en dd 31.07.2015) die aan hem werden betekend respectievelijk op 01.02.2012 en op 09.09.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[2] om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 14.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 11.08.2011. Deze beslissing is op 01.02.2012

aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 02.03.2012 het grondgebied te verlaten. Op 22.05.2015 bevestigde de RVV deze negatieve beslissing.

Betrokkene heeft op 04.12.2014 opnieuw een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 31.07.2015. Deze beslissing is op 09.09.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten gelidg 30 dagen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).
Betrokkene werd door de stad Brussel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 11.08.2011 en dd 31.07.2015) die aan hem werden betekend respectievelijk op 01.02.2012 en op 09.09.2015.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 11.08.2011 en dd 31.07.2015) die aan hem werden betekend respectievelijk op 01.02.2012 en op 09.09.2015.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan India.
(…)"

1.4. Op 5 januari 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 11.08.2011 en dd 31.07.2015) die aan hem werden betekend respectievelijk op 01.02.2012 en op 09.09.2015.Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Brussel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid :
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Beide aanvragen tot humanitaire regularisatie van betrokkene zijn negatief beoordeeld. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(…)"

1.5. Op 9 februari 2017 is de verzoeker zonder verzet gerepatrieerd naar Delhi (India).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (…) 7, (…) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.*"

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande zonder rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt bovendien ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf.* RvS 25 maart 2013, nr. 222.969).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 9 februari 2017 zonder verzet is gerepatrieerd naar Delhi (India). Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, in zoverre dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, stelt zijn raadsman dat er geen belang meer is voor wat betreft deze beslissing.

Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing)

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt samengevat:

"*Artikel 8 EVRM voorziet in een recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.*

Welnu door het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat verzoeker wordt opgelegd, wordt dat recht manifest geschonden.

Reeds 12 (!) jaar verblijft verzoeker immers in België.

Verweerster stelt dat 'verzoeker door de stad Brussel werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10.06.2011".

Verweerster vergeet evenwel te vermelden dat verzoeker op dat moment, en dus voor het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dd. 01.02.2012, reeds 7 jaar op het grondgebied verbleef.

Reeds in die 7 jaar voor het bevel tot het verlaten van het grondgebied had verzoeker reeds de mogelijkheid gehad om een vriendenkring op te bouwen en sociale contacten te leggen.

Tevens is het zo dat verzoeker tegen de beslissing dd. 01.02.2012 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, dat pas op 09.09.2015 onontvankelijk werd verklaard.

Ook in die tussenperiode werden de sociale contacten van verzoeker verder versterkt.

Immers staat vast dat verzoeker in die tussenperiode Nederlandse lessen gevolgd heeft, en hij actief is geweest op de arbeidsmarkt.

Tevens bevinden alle bezittingen van verzoeker zich in België, heeft hij hier maatschappelijke banden uitgebouwd en kan hij in zijn land van herkomst bij niemand terecht, waardoor hij er de facto op straat terecht zal komen.

Het staat aldus vast dat het centrum van de affectieve, sociale, privé- en familiale en professionele belangen in België ligt.

Door het bevel om het grondgebied te uit te voeren wordt verzoeker iedere mogelijkheid tot verderzetting van zijn sociale belangen verhinderd.

Ook inreisverbod zoals door verweerster opgelegd betekent dat alle sociale contacten gedurende 3 jaar worden verscheurd.

Welnu, door het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, wordt het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker manifest geschonden."

4.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"*Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van artikel 8 EVRM.*

Hij betoogt dat hij 12 jaar in België verblijft, hier de mogelijkheid had om een vriendenkring uit te bouwen en sociale contacten gelegd. Die sociale contacten zouden nu verbroken worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bijlage 13septies genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1 en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, stellende dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist voorgaande vaststellingen, die tevens steun vinden in het administratief dossier, op geen enkele wijze.

Immers, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 22 mei 2015, bij arrest nr. 146.072, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 27 februari 2012 gericht tegen de beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2012 dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker toont niet aan op welke wijze zijn langdurig verblijf in België afbreuk doet aan het feit dat hij gevolg diende te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

Bovendien werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met illegaal verblijf en de mogelijkheid dat hij tijdens zijn verblijf een privéleven zou hebben opgebouwd. In de beslissing werd hieromtrent gemotiveerd als volgt:
"Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (…)
Betrokkene werd door de stad Brussel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 (…)"

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing niet door enkel voor te houden dat hij sociale contacten heeft opgebouwd. Hij laat bovendien na in te gaan op de hechtheid van die relaties, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat de aard ervan dermate sterk is dat ze zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van voormelde hogere rechtsnorm.

Het eerste middel is ongegrond."

4.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"*1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Te dezen wijst de verzoeker er op dat hij reeds 12 jaar in België verblijft, dat hij reeds de mogelijkheid heeft gehad om een vriendenkring op te bouwen en sociale contacten te leggen, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en actief is geweest op de arbeidsmarkt, dat al zijn bezittingen zich in België bevinden en dat hij in zijn land van herkomst bij niemand terecht kan. Aldus voert hij elementen aan die wijzen op het bestaan van een privéleven in België.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het bestaan van een privéleven van de verzoeker in België niet betwist. Hieromtrent wordt evenwel als volgt gemotiveerd:
"*Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).*"

De verzoeker werpt hiertegen op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vergeet te vermelden dat hij op het ogenblik dat hij werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 1 februari 2012, reeds zeven jaar op het grondgebied verbleef en dat hij in die tijd reeds de mogelijkheid heeft gehad om een vriendenkring op te bouwen en sociale contacten te leggen. Hiermee weerlegt hij de voorgaande motivering evenwel niet. De verzoeker maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat hij voordat hem voor de eerste keer bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en door de stad Brussel geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek legaal in het Rijk heeft verbleven, noch dat hij toen niet wist of behoorde te weten dat hij in precair en/of illegaal verblijf in België verbleef. Om dezelfde reden slaagt de verzoeker er ook door erop te wijzen dat het beroep dat hij heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2012 pas in 2015 werd verworpen, dat in beide voornoemde periodes zijn sociale contacten werden versterkt, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en actief is geweest op de arbeidsmarkt, dat hij al zijn bezittingen in België heeft, dat het centrum van zijn affectieve, sociale, privé- en familiale en professionele belangen in België ligt en dat door het inreisverbod alle sociale contacten gedurende drie jaar worden verscheurd, niet in op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Het middel is als volgt samengevat:

"*VOORAFGAANDELIJK*

De verwerende partij motiveert het opgelegde inreisverbod van 3 jaar als volgt motiveert:
"(…)"

Dat echter de door de verwerende partij geciteerde wetgeving letterlijk stelt dat:
Art. 74/11. § 1. (…)
(eigen onderlijning)

TEN GRONDE

Uit de bewoordingen van het voormelde artikel – dat stelt dat het inreisverbod in de geciteerde gevallen maximum drie jaar kan bedragen – dient afgeleid dat de periode van drie jaar inreisverbod het maximum is en er aldus een korter inreisverbod kan worden opgelegd.

Een bevel om het grondgebied te verlaten - net zoals alle administratieve beslissingen – zowel formeel als materieel dienen te worden gemotiveerd.

Dat de materiële motivering in casu niet aanwezig is of toch in ieder geval geen steekhoudt. Dat de motivering in de betreden beslissing verzoekende partij niet toelaat inhoudelijk verweer te voeren tegen de aangehaalde redenen voor het opleggen van de maximumtermijn voor het inreisverbod. Dat het de rechtbank evenmin mogelijk is de opgelegde sanctie te toetsen aan de feitelijkheden die hieraan aan de grondslag liggen, noch kan beoordelen om welke reden de maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd.

De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Verwerende partij stelt dat de beslissing evenredig overkomt gezien volgens haar 'Betrokkene hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen'.

Bezwaarlijks kan dit een afdoende motivering in de zin van Art. 74/11. § 1 genoemd worden.

Tevens komt deze 'motivering' onevenredig over. Geenszins houdt ze rekening met de affectieve, sociale, privé- en familiale en professionele belangen van verzoeker in België.

De duur van het inreisverbod is aldus niet evenredig aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het is onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van 3 jaar.

Zij is aldus op onredelijke wijze tot de conclusie gekomen (vermits er geen veroordeling is hetzij niet voor verhaal vatbare beslissing) dat er een maximaal inreisverbod moet worden opgelegd."

4.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"*In een tweede middel stelt hij een schending voor van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.*

Hij betoogt dat het inreisverbod van drie jaar de maximumtermijn is en dat er een korter inreisverbod kan worden opgelegd. Hij meent dat er niet gemotiveerd werd waarom er niet geopteerd werd voor een kortere termijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing expliciet gemotiveerd werd waarom er geopteerd werd voor de duur van drie jaar. Er werd gewezen op de aanvragen om machtiging tot verblijf die negatief werd beoordeeld. Verder werd erop gewezen dat verzoeker geen wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunne leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De beslissing luidt onder meer als volgt:
"(…) Beide aanvragen tot humanitaire regularisatie van betrokkene zijn negatief beoordeeld. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven; Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal om het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.(…)"

Verzoeker beperkt zich tot het betoog dat er niet afdoende zou zijn gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, zonder dat hij elementen aanvoert die de duur van 3 jaar niet zouden verantwoorden. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er elementen voorhanden zijn die door het bestuur zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Met zijn summiere betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond."

4.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hij "*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 11.08.2011 en dd 31.07.2015) die aan hem werden betekend respectievelijk op 01.02.2012 en op 09.09.2015*". Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name dat "*de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (…) geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM*", dat zijn "*(b)eide aanvragen tot humanitaire regularisatie (…) negatief (zijn) beoordeeld*" zodat hij "*geen enkel wettelijk motief (heeft) om alsnog in België te verblijven*", het "*belang van de immigratiecontrole*", de "*hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*" en dat "*(u)it onderzoek van het dossier (…) niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar*".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker werpt weliswaar op dat uit artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet

volgt dat bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gekozen voor een termijn die korter is dan de maximumtermijn van drie jaar en stelt weliswaar dat de motivering in de bestreden beslissing hem niet toelaat om inhoudelijk verweer te voeren tegen de aangehaalde redenen voor het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar, dat het voor de Raad niet mogelijk is om de opgelegde sanctie te toetsen aan de feitelijkheden die eraan voorafgaan en dat men niet kan beoordelen waarom de maximumtermijn wordt opgelegd, doch er wordt niet ingezien hoe de voorgaande motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de motieven blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de specifieke omstandigheden heeft aangehaald waarom hij een inreisverbod met een duur van drie jaar *in casu* proportioneel acht en dat hij hierbij heeft overwogen dat "*(u)it onderzoek van het dossier (…) niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar*".

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"*§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(…)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (*c.q.* de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hij "*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten*". De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat de verzoeker eerdere beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, zodat krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de verwerende partij de verplichting rustte om hem een inreisverbod op te leggen.

De verzoeker stelt terecht dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht moet worden genomen en dat de duur moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Waar hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing dat hij hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen niet afdoende is om te stellen dat deze beslissing evenredig overkomt, gaat hij er evenwel aan voorbij dat er in de bestreden beslissing tevens wordt gewezen op het gegeven dat "*de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (…) geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM*", op het gegeven dat zijn "*(b)eide aanvragen tot humanitaire regularisatie (…) negatief (zijn) beoordeeld*", op "*het*

belang van de immigratiecontrole" en op de omstandigheid dat "*(u)it onderzoek van het dossier (…) niet (blijkt) dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar*".

Waar de verzoeker opwerpt dat geen rekening werd gehouden met zijn affectieve, sociale, privé- en familiale en professionele belangen, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten wat deze belangen precies inhouden. Met een dergelijk summier en vaag betoog slaagt hij er niet in om het motief van de bestreden beslissing dat "*de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, (…) geen gerechtigde verwachting (geeft) op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM*", te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op al het voorgaande kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een inreisverbod met een termijn van drie jaar heeft opgelegd "*zonder enig onderzoek*".

Waar de verzoeker nog opwerpt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat er een maximaal inreisverbod moet worden opgelegd vermits er geen veroordeling is en evenmin een voor verhaal vatbare beslissing, wordt erop gewezen dat zulks geenszins een vereiste is om een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

4.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.3.5. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

4.2.3.6. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN